

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXVI. De multiplici ejus poena.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

Omnis
tribulatio
animæ
Deum vere
amanti est
suavis.

serica et rubea; et apprehendens manum ejus ipsam dulcissime est allocutus. Anima autem sentiens nimiam mollitiem et lenitatem vestimenti ejus, cogitare cœpit quid per hoc designari posset. Cui Dominus respondit: « Sicut serica vestis lenis est et mollis, sic omnis pœna et tribulatio animæ Deum vere amanti est suavis. » Et anima: « Hoc in principio pœnæ ita est, cum in affectu nimio animæ ipsam attigerit; sed cum pœna invaluerit, valde gravius illi erit. » Ad quod Dominus: « Verum est; sed sicut serica vestis cum auro et lapidibus pretiosis ornatur, nequaquam propter gravedinem projicitur aut detestatur, sed ex hoc nobilitatur et carior habetur; ita fidelis anima propter pœnæ acerbiteritatem ipsam non recusabit, quia omnes virtutes ejus ex hoc nobilitantur, et omne meritum ejus exinde in infinitum cumulatur. »

Hæc visio erat præsignium futuræ infirmitatis qua postea in brevi fuit correpta; scilicet in Adventu Domini, quem semper cum maxima devotione et desiderii sancti fervore tangere solebat. Tunc acri dolore tenebatur, sed tamen hoc maxime dolebat, quod nec chorum intrare, nec devotioni solitæ poterat intendere.

CAPUT XXVI.

DE MULTIPLICI EJUS PœNA.

SECUNDUM multitudinem consolationis et dulcedinis Dei in anima diligenti se, etiam dolores et infirmitates ipsius multiplicat, sicut in hac fideli anima sæpius experimur. Nam vice quadam, amplius quam per mensem, gravissima capitis infirmitate laborabat, ex qua nec somnum nec etiam requiem

aliquam habere poterat. Insuper omnem gratiam et dulcedinem assuetam, Deique visitationem amiserat, ita ut flebiliter sæpe querularetur, quod nec dulcē de Deo habere posset cogitationem, ac per hoc in tantam devenit tristitiam, ut quandoque miserabiliter post Deum amatorem suum clamaret, quod per totam domum sonus audiebatur. Sed cum in hac desolatione plus quam septem dies mansisset, benignissimus Dominus, qui semper juxta est his qui tribulato sunt corde, tam affluentem consolationem et dulcedinem ipsam perfudit, ut sæpe a Matutinis usque ad Primam, et a Prima usque ad Nonam, clausis oculis velut mortua, in Dei frui-tione jaceret. In quo spatio piissimus Dominus mira secretorum suorum illi revelabat, ac dulcedine suæ præsentiae in tantum lætificabat, ut velut ebria ultra se continere non valens, internam illam gratiam quam ante tot annos celaverat, etiam hospitibus et alienis effunderet; unde plurimi legationem suam ipsi ad Deum committebant; quibus singulis, prout Dominus sibi dignabatur ostendere, desideria cordis eorum intimabat, ac per hoc plurimum lætificati Deo gratias retulerunt.

In hac etiam infirmitate sua dulcissimam sororem suam, scilicet venerabilis memoriæ Domnam Abbatissam, Dominus sibi per mortis subtractionem abstulit; sed sicut ipsa fatebatur, hanc et omnem desolationem suam, in infinitum ipsi Dominus recompensavit, ita ut quoties vellet, animam ejus videret, et singula ejus merita agnosceret¹. Sed cum adhuc conquereretur, quod ex dolore capitis somnum amisisset, homines eam ex infirmitate errare dicebant, quia putabant eam nil aliud agere quam dormire. Familiaris autem sua cum eam interrogaret, quid tunc ageret cum sic clausis

In morbo gravi Mechtildis primum sua dona manifestat.

Sororem suam Gertrudem abbatissam per mortem amittit.

1. Cf. Lib. VI. integrum. Illum gravem orbem anno 1291 Mechtildis experta est.

oculis immobilis jaceret, illa respondit : « Anima mea in divina fruitione deliciatur , natans in divinitate sicut piscis in aqua aut avis in aere ; nullaque differentia est inter illam, qua Sancti jam Deo fruuntur et animæ meæ unionem, excepto quod illi in gaudio, ego vero in pœnis. »

His diebus igitur infirmitatis suæ cum tempus Quadragesimæ advenisset, et illa cum Domino in deserto manere spiritualiter decrevisset, nocte quadam, cum sibi videretur se cum Domino esse in deserto, interrogabat eum ubi nocte prima vellet manere. Cui Dominus ostendens arborem miræ pulchritudinis, sed cavam, quæ dicebatur arbor humilitatis, dixit : « Hic pernoctabo. » His dictis, Dominus concavum arboris intravit. Tunc illa dixit : « Et ego ubi manebo ? » Cui Dominus : « Nescis advolare ad sinum meum, et ibi requiescere, uti altilia facere solent ? » Et statim vidit seipsam in specie aviculæ in sinum Domini advolantis, et ibi quietissime requievit. Dixitque ad Dominum : « Clementissime Domine, impone digitum capiti meo, ut vel sic obdormiam. » Et Dominus : « Nescis quod aviculæ dum volunt somnum capere, caput pennis supponunt. » Et illa : « Domine, quid sunt pennæ meæ ? » Respondit : « Desiderium tuum est penna rubea, quia semper ardet ; amor tuus est penna viridis, quia semper viget et crescit. Spes vero tua est penna flava, quia incessanter ad me anhelas. »

Tunc vidit ex Corde Domini stillare guttulas, quas ipsa rostro suo avidissime capiebat, de quibus inexpertam et ineffabilem jucunditatis hausit dulcedinem. Supervenit autem, ut sibi videbatur, sanctus Petrus, admirans valde quod Dominus majestatis tanta dignatione se animæ inclinabat. Cui Dominus respondit : « Quid miraris, Petre ? nescis quia primi et ultimi filii sunt carissimi ? Vos discipuli, primogeniti mei fuistis, quibus omnem benevolentiam

Tamquam
aviculam in
sinu Domini
se videt
susceptam.

exhibui, et omne quod voluistis secundum desideria vestra in me habuistis. »

Ex tunc igitur spiritus ejus raptus est in cœlum, ubi vidit Dominum in oriente sedentem, et felicitis memoriæ Domnam Abbatissam sororem suam, vallatam personis totius Congregationis suæ, tam vivorum quam mortuorum. Quando autem velut levi motu se movebat, statim ab omnibus personis, quas in terris sua rexerat providentia, sonus fiebat tantæ dulcedinis, quod tota cœlestis militia ex hoc nova lætabatur jucunditate, et omnes Congregationis personæ circumvolabant eam, in specie candidarum columbarum. Post hæc sancti Angeli omnia meritoria opera singularum personarum Deo offerebant in cumulum gaudii dictæ Abbatissæ. Illa vero pro Congregatione sic orabat : « Pater sancte, conserva eas in nomine tuo quas dedisti mihi. » Cui Dominus respondit : « Voluntas tua, voluntas mea ; nam eas in innocentia ab omni malo servabo. » Orabat etiam Filium dicens : « Rogo ut in te unum sint sicut nos unum sumus » ; videlicet ut integra voluntate Deo in omnibus Deo uniti essent, sicut Sancti in cœlo Deo per omnia sunt uniti. Cui Filius respondit : « Desiderium tuum, desiderium meum ; ego in eis, et ipsi in me, ac per hæc omnia, earum opera in me perficiam et confirmabo ». Post hæc Spiritum Sanctum orabat dicens : « Sanctifica eas in veritate ; earum digneris esse consolator. » Cui Spiritus Sanctus respondit : « Gaudium tuum, gaudium meum ; ego earum consolator esse volo et conservator. »

Dehinc audivit sonum dulcissimum in firmamento cœli resonare ex sonitu disciplinarum, quas illa hora Sorores pro communi salute perceperunt ; ad cujus clangorem sonitus sancti Angeli plaudentes saltabant, dæmones animas cruciantes procul fugiebant, animæ laxabantur a pœnis, et catenæ reatus earum rumpebantur.

Visio
Gertrudis
Abbatissæ
in cœlesti
gloria.

Sonus
disciplina-
rum in
cœlo fit
dulcissimus
sonus.